



א וועכנטליכע בלעטל ארויס געגעבן דורך בני אמונים

ובל מאמונים

פערל ווערטער איבער אמן און תפילה אין די פרשה

מאוצרות אמונים

דער וואס דאוונט דארף פריער תשובה טון

"קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְעָשָׂה אֶת חַטָּאתָהּ וְאֶת עֹלֹתָהּ" (טו)
זאגט רבי מאיר'ל דזיקובער:

אין דעם פסוק האט די תורה מרמז געווען א וויכטיגער כלל פאר איינעם וואס שטעלט זיך דאווענען, ווייל חז"ל זאגן דאך (ברכות כו ב) "תפילות כנגד תמידין תקנום", און אויף דעם האט די תורה מרמז געווען: "קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ" - ווען דו דערנענטערסט זיך צום דאווענען, "עֲשֵׂה אֶת חַטָּאתָהּ" - טוה פריער תשובה אויף דיינע זינד, ווייל נאר אזוי: "וְאֶת עֹלֹתָהּ" - וועסטו קענען ארויפטרעגן דיינע תפילות ווי עס דארף צו זיין.

אמרי נועם

לערנען הלכות קטורת באשיצט פון א מגפה

"וַיָּבֵא מֹשֶׁה וְאֶהָרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּצְאוּ וַיִּבְרְכוּ אֶת הָעָם וַיָּרָא כְבוֹד ה' אֵל כָּל פְּלִי הָעָם" (טג)

"למה נכנס משה עם אהרן? ללמדו על מעשה הקטרת. דבר אחר... בקשו רחמים וירדה שכניה לישאל" (רש"י). ערקלערט דער 'חתם סופר' אז די צוויי פירושים וואס רש"י ברענגט אראפ איז איינס משלים פארן צווייטן:

פון די פטירה פון נדב ואביהוא לערנען מיר אז השראת השכינה קען צוברענגען חלילה צו א מגפה (ראה רש"י שמות טו מג), און ווייל קטורת איז מסוגל אפהאלטן א מגפה (במדבר יז ג), דעריבער זענען משה און אהרן אריין אין אהל מועד כדי לערנען די הלכות פון מאכן די קטורת, און זיי האבן געדאוונט אז עס זאל פאר זיי גערעכנט ווערן כאילו זיי האבן עס בפועל מקטיר געווען און די שכינה וועט קומען רוהען אן עס זאל אויסברעכן א מגיפה ביי כלל ישראל, ווייל דער וואס איז עוסק אין די הלכות פון קטורת - איז עס גערעכנט כאילו ער האט מקטיר געווען קטורת (ראה מנחות ק"א).

חתם סופר

מאיז נישט משבח נאר אויף א אפענע חסד

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן הוּא אֲשֶׁר דָּבַר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֲקַדֵּשׁ וְגַל פָּנַי כָּל הַעָם אֲכַבֵּד וַיֵּדַם אֶהָרֹן" (ג)

רבי פישל דן פון ריפין האט געפרעגט פון רבי חנוך צבי פון בענדין:

וויאזוי קען זיין אז אויב משה וואלט נישט גערעדט צו אהרן, וואלט אהרן נישט געשוויגן און מצדיק געווען אויף זיך דעם שטראף, עס איז דאך א הלכה (ברכות נד א): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה?"

האט דער בענדינער רב אים געענטפערט:

אין מאירי (גיטין זא) ווערט געברענגט אין נאמען פון תרגום ירושלמי אויף דער פסוק: "וַיֵּדַם אֶהָרֹן" - ושבח אהרן". לויט דעם קען מען זאגן, עס איז זיכער אז באלד נאך

זייער פטירה האט אהרן מקבל געווען אויף זיך דעם זיין שמים באהבה, אבער ווייל עס איז געווען אין א בחי' פון א 'חסד נסתור', האט ער נישט דערמאנט א לשון פון שבח, ווייל מאיז נישט משבח אויף א באהאלטענער חסד. נאר נאך וואס משה רבינו האט אים געזאגט אז דורך זייער פטירה איז ארויסגעקומען א קידוש השם, איז עס געווארן אין א בחי' פון א 'חסד גלוי', האט ער משבח געווען דעם אויבערשטן.

"כהן פאר" - ה'בן יקיר לי אפרים עמ' ג

רזי אמונים

רמזים פון אמן אין די פרשה

דער וואס ענטפערט צו אמנים ווערט אנגערופן 'צדיק'

"כִּי הַיּוֹם ה' נִרְאָה אֱלֹהִים" (ט ד)

"כי היום" איז בגימטריה 'אמן', ד"ך צו לערנען אז דער וואס איז מקפיד ענטפערן ניינציג אמן'ס יעדן טאג, אזוי ווי די צאל וואס חז"ל האבן מתקן געווען (תיקוני זהר חדש קלב א), איז זוכה צו דערגרייכן צו די מעלה פון די צדיקים וואס השי"ת ווערט צו זיי באוויזן. אזוי ווי עס שטייט אין א פריערדיגן ספר 'ספר הגן ודרך משה' (ליום יא): "עס זאל נישט זיין גרינג אין ענקערע אויגן דאס ענטפערן אמן, און א מענטש ווערט נישט אנגערופן צדיק נאר אויב ער האט געזאגט יעדן טאג צו אמנים".

ח'מדה גנוה' שיר השירים ג ח

דער שליח ציבור - איז ווי דער כהן וואס איז מקריב

"בְּקִרְבִּי אֲקַדֵּשׁ וְגַל פָּנַי כָּל הָעָם אֲכַבֵּד" (ג)

אין לעמבערג האט פאסירט אז צוויי שטאטישע חזנים זענען נפטר געווארן איינער נאכן צווייטן. דער רב פון שטאט רבי יוסף שאול נאטאנזאן האט אויף זיי ממליץ געווען דעם פסוק "בְּקִרְבִּי אֲקַדֵּשׁ", און האט ערקלערט זיינע ווערטער מיט וואס עס שטייט אין ירושלמי (ברכות ד ד) "זה שעובר לפני התיבה, אין אומר לו בוא והתפלל, אלא בוא וקרב - עשה קרבנינו", ווייל די תפילות זענען אקעגן די קרבנות, און דער חזן איז ווי דער כהן וואס איז זיי מקריב.

דברי שאול מהד' חמישה

'שעשה לי' - אן נישט פאר מיין חבר

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהָרֹן וְלֹאֲלֶעָזֶר וְלֵאחֵיכֶם בְּנֵי רֵאשֵׁיכֶם אֶל תִּפְרְעוּ וּבְגֵדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ... וְאֶחֱיֶיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל

יִכְפוּ אֶת הַשָּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׂרַף ה'" (י)
זאגט רבי שלמה קלוגער פון בראד:

טראץ וואס א מענטש דארף מקבל זיין אויף זיך דעם מדת דין בשמחה (ברכות נד א), דאך פטר'ט עס נישט א צווייטן פון זיך מיטטיילן מיט זיין ווייטאג, און וועגן דעם האט משה געזאגט פאר אהרן און זיינע קינדער: "וְאֶחֱיֶיכֶם אֶל תִּפְרְעוּ וּבְגֵדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ" - ווייל ענק זענען מחוייב מקבל זיין דעם שטראף בשמחה. אבער: "וְאֶחֱיֶיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל", זיי טארן נישט חלילה זיך פארהוילן פון ענקער צרה, און וועגן דעם זיי: "יִכְפוּ אֶת הַשָּׂרֵפָה אֲשֶׁר שָׂרַף ה'".

דער טייטש שטימט מיט דעם וואונדערליכן ווארט פון רבי משה לייב סאסובער אויף דעם וואס די ברכה 'שעשה לי כל צרכי' איז געזאגט געווארן בלשון יחיד, און מ'באטאנט אין דעם די ווארט: "ל'":

דער לויב "שעשה לי כל צרכי" ברענגט ארויס דעם חוב פונעם מענטש צו זיין א 'שמח בחלקו', און ווייל מיט אט די מידה דארף זיך דער מענטש פירן נאר ביי זיינע אייגענע געברויכן, אבער ווען עס האנדלט זיך מיט א צווייטן - דארף ער זיך אנשטרענגען זעהן עס זאל יענעם גארנישט פעלן, דעריבער האט מען מתקן געווען עס צו זאגן בלשון יחיד: "שעשה לי".

סידור 'דעת קדושים' [פון רא"ד מנטאשא] ברכות השחר; אמרי שפר

דאווענען געלאסן - אין יעדן מצב

"וּמִפְתַּח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תִצְאוּ מִן תְּמִתּוֹ" (י)

דער רמב"ם שרייבט (ביאת המקדש ב ה): "א כהן וואס איז ארויס פון בית המקדש בשעת'ן טון א עבודה, איז ער חייב מיתה... ווייל עס שטייט: 'ומפתח אהל מועד לא תצאו מן תמותו, ד.מ.: ענק זאלן נישט אפלאזן א עבודה און ארויס גיין מיט א איילעניש'".

זאגט רבי שמשון דוד פינקוס:

אויך דער וואס יאגט זיך און איילט זיך ענדיגן זיין דאווענען, ווייל ער האט עפעס א וויכטיגע ענין ערלעדיגן, איז ער ווי דער כהן וואס לאזט אפ זיין עבודה און גייט ארויס, ווייל די תפילות זענען דאך אנשטאט די קרבנות (ברכות כג).

און גר"ש האט צוגעלייגט אויף דעם א ערציילונג אויף איינעם פון די חכמי הדור, וואס האט זיך געשטעלט דאווענען אין לופט-פעלד בעפאר ער איז ארויף אויפן עראפלאן, און אויך ווען ער האט געהערט ווי מ'רופט אויס אז אלע זאלן שוין ארויף גיין ווייל די עראפלאן גייט זיך שוין הייבן, האט ער זיך נישט געאייילט ענדיגן זיין דאווענען, טראץ אז דורך דעם האט ער דערלייגט דאס פליעהן.

תפארת שמשון

א רוף פון קומען פריה!

דער משגיח רבי יחזקאל לעווינשטיין זצ"ל (נפ' ח"י אדר) פלעגט קומען אין ישיבה א לאנגע צייט בעפאר מ'האט אנגעהויבן דאווענען שחרית, און דארט האט ער זיך געגרייט צום דאווענען, ווען צווישן די אנדערע צוגרייטונגען, האט ער געבעהטן איינעם פון די בחורים אין די ישיבה זאל זאגן פאר אים יעדן אינדערפריה די ברכות השחר כדי דער משגיח זאל קענען ענטפערן 'אמן' נאך זיינע ברכות.

צמוד היראה והעבודה עמ' 67

ברכות השחר: אויפן קול מיט כוונה מיט א חברותא.



ברכת המזון - ברכת 'בונה ירושלים' (ב')

דריי וואס זענען מכפר אויף דריי

אויב השי"ת וואלט ווען צום ערשט געבויעט דעם בית המקדש, וואלטן מיר געקענט געשעדיגט ווערן.

די מטבע פון ירושלים האט צוויי זייטן

נאך וואס מיר האבן געבעהטן אויף די אידן, און אויף ציון און ירושלים, זאגן מיר א עקסטערע געבעהט אויף מלכות בית דוד, און אזוי ווי עס שטייט אין גמרא (ברכות מח ב, און הלכה אין ש"ע א"ח כ"פ ז) אז ווער עס האט נישט דערמאנט מלכות בית דוד ביי די ברכה 'בונה ירושלים' האט נישט יוצא געווען. און דער טעם פון דעם שרייבט דער רמב"ם (ברכות ב ד) אז די נחמה וועט נישט געענדיגט ווערן מיטן אויפבויען ירושלים, נאר ווען מלכות בית דוד וועט צוריק באנייט ווערן.

אויך ביי 'שמונה עשרה', בעפאר מיר ענדגן די ברכה 'בונה ירושלים' לייגן מיר: "וכסא דוד מהרה לתוכה" און דאס איז אויך מרומז אין די גמרא (ב"מ ז ב): "איהו מטבע של ירושלים" דוד ושלמה מצד אחד, וירושלים עיר הקודש מצד אחר, ד.מ.: דער בית המקדש און מלכות בית דוד זענען פארבינדן איינס מיטן צווייטן.

אזוי אויך טרעפן מיר דעם ענין אין גמרא (הלוי'ן צב א) ביים אויסטייטשן דעם חלום פונעם שר הממשיים (בראשית ט'): "ובגפן שלשה שריגים" - "רבי אלעזר המודעי אומר: גפן ד.מ. ירושלים, שלשה שריגים - מיינט דעם בית המקדש, מלך און - כהן גדול, זעהט מען אז מלכות בית דוד איז איין זאך מיט ירושלים און בית המקדש, און לויט דעם קען מען זאגן אז דאס דערמאנטן מלכות בית דוד ביי די ברכה אויף ירושלים איז נישט א עקסטערע תפילה פאר באנייט ווערן, נאר עס איז טייל פון די תפילה אויף ירושלים, ווייל ירושלים וועט נישט זיין בשלימות ווען זי וועט זיין אונטער א עול פון א אנדערע קעניגרייך, נאר ווען זי וועט זיין אונטער מלכות בית דוד (ביצחק קורא [פון הר"א נעבענצאל] על הש"ס, סי' ז).

א גוטע בשורה דארף קומען צוביסלעך

די סיבה אויף די סדר פון די בקשות: "על ישראל עמך", נאכדעם: "ועל ירושלים עירך", וכו', און אין ענדע: "ועל מלכות בית דוד", ערקלערט רבי אהרן תאומים (מטה אהרן על הגשפ"פ פראקפורט ת"ע) לויט וואס דער אלשיך הק' זאגט אויפן פסוק (ישעיה נב): "מה נאו ועל ההרים רגלי מבשר ישועה שלום לציון מלך אלקיך", אז דער פסוק איז אויסגעשטעלט פון די גרינגע ביז די שווערע - אין אנהייב: 'משמיע שלום', נאכדעם: 'מבשר טוב', נאכדעם: 'משמיע ישועה', און נאר אין ענדע: 'מלך אלקיך', ווייל הערן פלוצלינג א גוטע בשורה קען חלילה שעדיגן פאר א מענטש, און וועגן דעם וועט דער אויבשיטער אונז מבשר זיין די גאולה צוביסלעך צוביסלעך.

דערביי וואס מיר וועלן זוכה זיין מתקן געווען זאגן די בקשות לויטן סדר: צום ערשט: "על ישראל עמך", נאכדעם: "על ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך", און נאר נאכדעם: "ועל הבית הגדול והקדוש". ווייל געווארן ("יד יחזקאל עמ' רסז).

די פאלגנדע וואונדערליכע ערצייילונג איז געהערט געווארן איש מפי איש ביז צו די עלטערע מיטגלידער פון די אידישע קהילה 'זד' וואס געפינט זיך אין איראן וואס האבן עס אליין מיטגעלעבט. אין דעם איז באהאלטן א וואונדערליכן דערהער פאר אונז, א מוסר געשעל וואס ברענגט ארויס דעם גרויסן און ספעציעלן כח פון א תפילה וואס ווערט געזאגט אין א עת צרה, אפילו זייער א קורצע תפילה.

די מעשה האט פאסירט פאר ארום הונדערט יאר צוריק, ווען אין איינע פון די טעג האט אויסגעבראכן א קריג צווישן א שלעכטער גוי מיט א חשובער איד א מיטגליד פון די אידישע געמיינדע. די קריג איז אנגעקומען אין געריכט הויז און דער ריכטער האט גערעכט געגעבן פארן איד. אבער דער גוי האט נישט געוואלט אננעמען דעם אורטייל, און זייענדיג אויפגערגעגט האט ער אין זיין מח אויסגעטראכט א רשעותדיגן בלבל אויף איד, און ווען אלעס איז געווען גרייט אין זיין מח, איז ער געגאנגען און געריכט הויז און דערצייילט פאר די ריכטער די פאלטשע ערצייילונג.

זייער שנעל איז דער איד גערופן געווארן צו א שווערע אויספארשונג, וואס לויט די איראנער מסורה איז אין דעם געווען אויפגעריכט ביטערע פיינונגען. די פאקט אז ער איז געווען א איד האט נישט צוגעגעבן פאר זיין זייט, און ביז א קורצע צייט איז ער געארטיילט געווארן מיטאל אים טויטן דורך הענגען, א שטראף וואס איז געווען שטראק אנגענומען אין יענע צייטן אין איראן, און עס איז שוין אויך באשטימט געווארן א טאג און א פונקטליכע שעה ווען מ'וועט אים הענגען. רחמנא ליצלך.

ווען די שווערע נייעס איז אנגעקומען צו די אידישע קהילה, האבן די אידן נישט געוואוסט וואו זיך אהין צוטון פון גרויס צער און ווייטאג. זיי האבן זיך באלד צוזאמגענומען אין דעם גרויסן שול צו א עצרת תפילה וועק, ווען זיי גיסן אויס זייער הארץ צו השי"ת ער זאל רחמנות האבן אויף די זעהל פון דער מענטש און זיינע יונגע קינדער וואס וועלן בלייבן אומשולדיגע יתומים.

זיי האבן אויך געדינגען די בעסטע אדוואקאטן, זיי זאלן זיך אננעמען פאר זייער ברודער וואס געפינט זיך אין א צרה, אבער דער געריכט-הויז האט נישט געוואלט הערן פון דעם, און זיי האבן זיך ארויסגעדייט אן עס זאל געגעבן ווערן פאר די א מעגליכקייט צו לאזן הערן זייערע בענות.

עס האט אויסגעזעהן אז די גזרה איז פון הימל. זיין היוזגעזונד האבן זיך שוין געגרייט זעליש, און ווען עס איז אנגעקומען דעם באשטימטן טאג צו אויספירן דעם אורטייל, האבן זיי זיך צוזאם גענומען, איינגעהילט אין טרויער, ביי די טויערן פון די ארעסט-הויז, דארט האבן זיי זיך געדארפט נעגעגענגען פון זייער באלביוטן, בעפאר ער וועט פארלאזן די וועלט.

נאך א קורצע הארצברייטונד געזעגעניש, האבן זיי אים באגלייט צו די זאל וואו דארט האט מען אים געזאלט הענגען. דער מענטש איז אריינגעפירט געווארן אין זאל ווען זיין פנים איז פארדעקט אזוי ווי עס איז איינגעפירט געווען. די שטריק איז שוין געווען גרייט, צוגעבינדן און באהאפטן צו איינע פון די העקעלעך וואס האבן ארויסגעשטעקט פון די דאך פון די זאל און זענען געווען גרייט אויף דעם. ווען מ'האט אראפגענומען די צודעק פון זיין פנים האט זיך פאר אלעמען אנטפלעקט זיין בלאסע געשטאלט, אבער פון זיינע אויגן האט זיך אנגעזעהן זיין אמונה און ביטחון. די שטריק איז שוין געבינדן ארום זיין האלדז, און אזוי ווי עס איז געווען איינגעפירט אין יענע צייטן, בעפאר מ'האט ארויסגעשולעפט די בענקל פון אונטער זיינע פוס, איז דער מענטש געפרעגט געווארן: "וואס איז דיין לעצטע וואונטש?".

ווי גרויס איז געווען די איבערראשונג ווען דער מענטש האט אויסגעוועלט א מאדנע און אומפארשענדליכע געבעהט:

"אין בעהט מ'זאל אראפ נעמען די שטריק פון די העקעלע וואו עס איז יעצט צוגעבינדן, און עס אריבער צו די העקעלע וואס געפינט זיך דארט" - האט דער מענטש זיך אנגערופן נאך טראכטן און קורצן, ווען ער ווייזט מיט זיין האנט אויף די אנדערע עק דאך פון די זאל.

די געבעהט האט אלעמען איבערראשט, אבער אזוי ווי די געזעצט האט געזאגט, האט מען געדארפט ערפילן די געבעהט; א טורמע אנגעשולעטער האט דארט גערופן געווארן, ער איז ארויפגעקראכן ביזן דאך פונעם זאל, ער האט אויפגעבינדן די שטריק, און זיך געאייילט עס צובינדן

א קורצע תפילה וואס האט אראפגעוואויגן

אין די אנדערע זייט פון די דאך פון די זאל. די גענצליכע שטילקייט וואס האט געהערשט אין זאל אין יענע געצייילטע מינוטן ווען מ'האט אויפגעבינדן די שטריק און עס צוריק באהאפטן אויפן נייעם פלאץ, איז געשטערט געווארן נאר דורך שטילע טשעפישען וואס זענען געווען ארויסגעקומען פונעם מויל פון דער געארטיילטן צום טויט.

נאכן באפעסטען די שטריק אויף די נייע פלאץ, איז דער איד צום צווייטן מאל געפירט געווארן צו די שטריק, זיין פאמיליע וואס האבן געווארט אויף א בליק פון געזעגענען פון זייער באלביוטן, זענען אנטוישט געווארן ווען דער פאטער האט זיך נישט אויסגעדייט צו זיי. עס האט אויסגעזעהן אז ער איז אינגאנצן פארטיפט אין זיין דאווענען.

די שרעקליכע מינוט איז אנגעקומען... די שטריק איז ארום געבינדן געווארן ארום זיין האלדז צום צווייטן מאל, און באלד האט מען ארויסגעשולעפט די בענקל פון אונטער זיינע פוס, די שטריק האט זיך אויסגעצויגן ארום זיין האלדז, און דער מענטש איז אראפגעפאלן אויף די ערד פון די זאל...

א געשרי פון ציטער איז געהערט געווארן פון די אנוועזנדע; זיי האבן געקוקט אויף וואס דא האט פאסירט, זיי האבן נישט געוואוסט צו זיי זעהן ריכטיג אדער זיי פאנטאזירן... דער מענטש איז געווען אויסגעצויגן אויף די אויסגעפלאסטערטע ערד, צוקלאפט פון די פלוצצדיגע פאלן, אויף די ערד ארום אים זענען געווען צושפרייט שטיקלעך ליים און קאלעך, און זיין פנים שיינט מיט א שייך פון נישט דער וועלט - א גליק פון א מענטש וואס איז געראטעוועט געווארן פון טויט צום לעבן.

עס זעהט אויס אז צוליב א אומפארשענדליכע סיבה איז ארויסגעפאלן די העקעלע וואו צו דעם איז געווען באהאפטן די שטריק, ווען עס שלעפט אויף א טייל פון די דאך, און ווייל דער געזעץ אין איראן האט געזאגט אז דעם וואס מ'האט געהאנגען, אפילו אויף איין סקונדע, אויב ער איז געבליבן לעבן, ווערט גערעכנט ווי מ'האט שוין אינגאנצן אויסגעפירט דעם שטראף, האט מען דעם מענטש אינגאנצן באפרייט, און אים אהיים געשיקט צו זיין פאמיליע, צו די פרייז פון זיינע נאנטע און פריינד און צו די ווייטאג פון זיינע פיינט.

באלד אנקומענדיג צו זיין הויז, נאכן זיך באוואויגן פון די שווערע איבערלעבעניש וואס איז אריבער אויף אים, האט מען אים געפרעגט:

"פארוואס איז דיין לעצטע מינוטן האסטו געבעהטן פונקט די בקשה, פארוואס האסטו געבעהטן מ'זאל אריבער פירן די שטריק פונקט צו יענע העקעלע, האסטו אפער געהאט באקומען פאראברענגע אינפארמאציע אז יענע העקעלע איז שוואך באהאפטן צו די דאך...?"

ווי גרויס איז געווען זייער וואונדער ווען ער האט זיי געענטפערט מיט א תמימות:

"ניין... איך האב גארנישט געוואוסט עפעס עקסטערע אויף די העקעלע, נאר ווען איך בין געשטאנען דאס ערשטע מאל אונטערן שטריק, ווען בדרך הטבע האבן זיך שוין געענדיגט אלע מיינע שאנסן געראטעוועט ווערן, האבן איך זיך פלוצלינג דערמאנט די ווערטער פון חזקיהו המלך (ברכות י א) וואס האט געזאגט נאכן הערן די נבואה: 'כי מת אתה ולא תחיה': אזוי האבן איך בקבלה פון מיינ טאטע'ס טאטע, דוד המלך - אפילו הרב חדה מונחת על צאורו של אדם איז יענע עצמו מן הרחמים'.

אין יענע מינוט האט זיך ערוועקט אין מיינ הארץ א שטארקע ווילן צו דאווענען צו השי"ת, אבער אסאך צייט אויף דעם איז שוין נישט געבליבן, דעריבער, ווען איך האב געהאט א מעגליכקייט מינע צו בעהטן, האט דער אויבשיטער אויפגעלאכטן מינע עפעס אויגן אזאל ביהטן מ'זאל אריבער פירן די שטריק צו די ווייטסטע פלאץ, טראכטנדיג אז די ביסל צייט וואס וועט געדויערן ערפילן מיינ וואונטש ווען איך אויסגונג צו דאווענען אויף מיינ רעטענונג.

און טאקע אויך, נאך ווען די געצייילטע מינוטן וואס איך האב צובאקומען צום לעבן האבן איך אויסגענוצט אויף דאווענען, איז די אומגענומענע שיעור אנגעקומען כהרף עין; עס האט פאסירט מיט מיר אזאך וואס כמעט האט עס נאכנישט פאסירט, אויף א וואונדערליכן וועג האט זיך די שטריק אפגעריסן פון זיין פלאץ, און מיינ לעבן האבן איך צוריק באקומען."

'שמע מהיכלו קולי' עמ' שלד